

ANNA SÓLYOM

Cafeneaua
cu pisici
Neko Café

*Nu ai nevoie
de șapte vieți,
poți găsi fericirea
și în aceasta*

Traducere din spaniolă de
ȘTEFANIA NALBANT

HUMANITAS
fiction

Cuprins

1. Serenadă nocturnă	9
2. O mătă blândă	15
3. Suferi de ailurofobie, draga mea.	23
4. Prezentări informale	33
5. Oracolul felin	43
6. Întâmplările vieții	51
7. Pasagerul clandestin.	59
8. Seninătate, valoare și înțelepciune	69
9. Plimbare nocturnă.	77
10. Tangoul se dansează în doi	83
11. Șapte vieți noi-nouțe	91
12. Ce este <i>ikigai</i> ?	97
13. Timpul le vindecă aproape pe toate.	105
14. Puterea vindecătoare a siestei.	111
15. Secretul lui Marc.	119
16. Ochii lui Buddha	127
17. Scrisorile profesorului	137
18. O comoară ascunsă	143
19. <i>Stretching</i> emoțional	149
20. Excursia lui Elías	157
21. Știi limba pisicească?	165
22. Sărbătoare dulce-amară	171
	227

23. Darul lui Fígaro.	179
24. Cavalerul negru.	185
25. Curiozitatea a salvat pisica.	193
26. Ecuația schimbării.	201
27. O viață nouă pentru o casă veche.	209
Legi feline pentru viață	215
<i>Mulțumiri</i>	225

Pentru ființele feline,
cu mulțumiri fiindcă există.

*Mi-am împărtit existența cu diverși maestri zen.
Toți erau pisici.
Eckhart Tolle*

1

Serenadă nocturnă

În țările arabe și în Turcia pisicile au șase vieți. Și câte nouă, oriunde se vorbește limba lui Shakespeare. Dar de ce are nevoie o pisică de atâtea vieți? Iată cum dă explicația cuvenită un vechi proverb englezesc:

*În primele trei se joacă,
În următoarele trei rătăcește pe străzi,
Iar în ultimele trei stă acasă.*

Înainte să ajungă la Neko Café, Nagore simțea că nu are nici măcar o viață.

Totul a început într-o noapte sufocantă. După ce s-a foit cât s-a foit în pat, lac de transpirație, a reușit în cele din urmă să adoarmă. N-a trecut o oră de când o luase somnul, că a fost deșteptată de un țipăt ascuțit, neliniștitor.

La început, a crezut că sunetul venea din străfundurile unui coșmar. S-a răsucit de pe-o parte pe alta. Era prea obosită ca să revină la realitate. Nu încă...

Dar apoi l-a auzit iar, de-acum trează de-a binelea. Părea tânguirea unui copil care plânge neconsolat, fără să aibă cine să-l aline.

Și-a acoperit urechile cu perna, încercând să înăbușe zgomotul acela și să se culce la loc. N-a fost chip să reușească, căci primei voci i s-a mai alăturat una, și mai agresivă.

Atunci a înțeles în sfârșit: erau afurisitele alea de pisici de pripas, care își făceau numărul chiar sub fereastra ei, în curtea interioară, ce amplifică sunetele ca o portavoce.

Urăsc vara... și-a zis Nagore extenuată. Să fi avut aer condiționat, ar fi închis geamul, ca să scape de asemenea tortură, dar de unde! Trebuia să țină fereastra deschisă, ca să poată respira în acel zăduf.

Serenada nocturnă a continuat cu un cor disonant ce părea a fi alcătuit din țipetele unor bebeluși lăsați de izbeliște. Asta până când o pisică a slobozit un răget, iar adversara ei i-a răspuns cu un șuierat amenințător.

Nagore s-a ridicat în capul oaselor, furioasă. Din vârful patului, ar fi urlat și ea de disperare că nu poate dormi, dacă n-ar fi știut că are vecini care se luptă la rândul lor cu insomnia.

Un nou strigăt de luptă i-a sfâșiat auzul mai ceva ca un pumnal. Era mai mult decât putea să îndure. Fără să aprindă lumina, a luat carafa cu apă de pe noptieră și a vărsat-o rapid pe fereastră.

Un mieunat abrupt, urmat de bufnitura surdă a unui ghiveci căzut, i-a dat de înțeles că ținta fusese atinsă.

Cu nervii întinși la maximum, s-a sprijinit de spătarul patului și a aprins veioza verde oliv de pe noptieră. Îi pierise somnul. A luat telefonul să vadă cât era ceasul. Ecranul crăpat arăta ora 3.05 dimineața, precum și că primise un SMS.

Era de la bancă.

Cuprinsă de neliniște, a stins veioza, ca și cum astfel n-ar mai fi putut fi văzută de funcționarii bancari. O idee stupidă, probabil că dormeau toți neîntorși, în camere cu aer condiționat, unde temperatura abia dacă atinge douăzeci și două de grade.

Vă aducem la cunoștință că o factură care depășește soldul dvs. curent va fi debitată în următoarea zi lucrătoare. Pentru detalii vă rugăm să vă adresați personalului companiei.

Nagore a tastat cu nervozitate pe ecranul telefonului pentru a-și accesa contul bancar, ca să verifice amploarea catastrofei. I s-a strâns inima când a descoperit câți bani mai avea: douăzeci și trei de euro amărâți, față de cei peste o sută datorăți pentru plata facturii telefonice.

— Ce rahat! exclamă ea pe întuneric, gândindu-se cum de se ajunsese la o asemenea sumă. Pentru telefonie și internet plătea de obicei cincizeci și cinci de euro. Vorbise scurt cu două prietene, una aflată la Londra, alta la Marrakech, dar nu s-ar fi gândit nici odată că ar putea da de o asemenea belea...

Era așa de furioasă, că îi venea să sune imediat la compania de telefonie, dar știa că urma să aibă de-a face fie cu roboți, fie cu operatori aflați de cealaltă parte a lumii, ceea ce i-ar fi înrăutățit și mai mult starea de spirit.

După ce și-a pus mobilul pe noptieră, și-a cuprins genunchii cu brațele și a scrutat întunericul, încercând să-și liniștească gândurile. Fusese la vreo șase interviuri de angajare fără nici un rezultat. De când părăsise galeria, și pe Owen odată cu ea, nimic nu mai mergea cum trebuie.

Fără să-și dea seama, au început să îi curgă lacrimile pe obraji.

Ar fi putut să le ceară ajutorul părinților ei, dar asta ar fi fost o înfrângere prea greu de depășit. *Uitați-mă: fără slujbă, fără bani, fără partener... numai datorii și acele pisici oribile din curte, care nu mă lasă să dorm,* și-a spus ea în timp ce calcula că mai erau doar cinci luni până să împlinească patruzeci de ani.

Nagore simțea că se află în mijlocul unei găuri negre existențiale, care o târa fără speranță spre centrul ei gol.

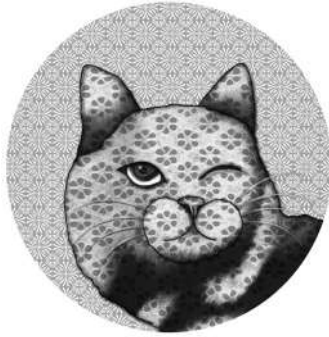
Ca să mai prindă curaj, s-a lăsat în voia amintirii unei veri de mult trecute, când făcuse o excursie cu cortul împreună cu Lucía, colega ei facultate; două studente trăsните la Artă grafică bătând Somersetul, în sudul Angliei, în căutarea Graalului.

Și chiar în acel moment telefonul a vibrat de două ori, iar ecranul a sclipit în întuneric.

După ce l-a închis de tot, încercând să adoarmă pentru a mia oară, Nagore s-a întrebat cine naiba putea să îi trimită mesaje pe WhatsApp în toiul nopții.

2

O mătă blândă

Țârâitul strident al telefonului fix a făcut-o pe Nagore să tresară. Abia prinsese câteva ore de somn, așa că și-a vârât capul sub pernă, așteptând ca persoana de la capătul firului să renunțe. Aparatul îl avea în camera de zi, oricum nu primea decât apeluri promoționale pentru produse la prețuri fantastice. Când în sfârșit s-a oprit din sunat, a suspinat ușurată. Dar când era cât pe ce să ațipească, o nouă repriză de țârâituri i-a stricat odihna cu totul.

Dându-și seama că vânzătorul n-avea să se dea bătut cu una, cu două, a ieșit din dormitor împleticindu-se de amețeață. Simțea cum i se învâрте capul la fiecare pas, de parcă ar fi mers pe puntea unui vapor.

Primul impuls a fost acela de a deconecta aparatul, ca mai apoi să se întoarcă în pat, dar a avut o îndoială că ar face bine și a ridicat receptorul.

— Nagore! Tu ești?

De peste doi ani nu mai auzise vocea acea proaspătă și energică, și într-o clipă a iertat-o că o trezise la opt și jumătate dimineața.

— Lucía! Chiar ieri m-am gândit la tine!